

Deschidere strălucită a stagiunii Operei bucureștene

(Costin Popa – 18 octombrie 2016)

Conferința de presă

Mai întâi a fost conferința de presă, cu participarea noilor personalități dirigente ale primei scene lirice a țării, managerul – director general interimar Beatrice Rancea, coordonatorii muzical și de balet dirijorul Marcello Mottadelli și coregraful Renato Zanella. Li s-au alăturat regizorul Matteo Mazzoni și coregraful Carlos Vilán, realizatori ai apropiatelor premiere cu opera „Bărbierul din Sevilla” de Rossini, respectiv baletele „Tricornul” și „Amorul vrăjitor” de Manuel de Falla, dar și marea majoritate a soliștilor galei inaugurale. După alocuțiunea introductivă rostită de Beatrice Rancea, Renato Zanella și Marcello Mottadelli și-au exprimat deciziunea de a lucra în sensul ridicării nivelului artistic al teatrului în linia marilor scene europene.

Dintre cele spuse de ceilalți vorbitori, toți onorați de invitațiile primite pentru gală și pentru montarea viitoarelor premiere, am fost mișcat de cuvântul renumitului bariton Ambrogio Maestri, care nu a uitat să sublinieze legăturile României lirice cu Italia, amintind de vocea marelui bariton Nicolae Herlea și comparând-o cu cea a legendarului Ettore Bastianini. O binevenită apreciere adusă de un important artist al lumii, pildă de luare aminte pentru propriile noastre atitudini – deseori deficitare – de perpetuare a memoriei autenticelor valori autohtone. „Păcatul uitării” este atât de grav, încât poate fi adăugat celor originare, spun înalții prelați.

La conferință, de interes special a fost și anunțul că „Tricornul” și „Amorul vrăjitor” vor beneficia de decorurile și costumele semnate de Pablo Picasso pentru Opera de Stat din Viena.

Gala extraordinară de opera

Cu un bogat program de arii, duete, uverturi, coruri și scene, bazat pe componistica italiană, franceză și rusă, dar din care au lipsit opusurile mozartiene, wagneriene și românești (mă întreb, de ce?), gala s-a desfășurat în regia și conceptul artistic al lui Renato Zanella, în scenografia Doinei Levintza și sub bagheta lui Marcello Mottadelli la pupitrul ansamblurilor Operei Naționale București. Corul și Corul de copii au fost admirabil pregătite de Stelian Olariu și Daniel Jinga, respectiv de Smaranda Morgovan.

Falanga de cântăreți români s-a situat la mare înălțime, cu mezzosopranele Oana Andra – inedită și șarmantă Musetta din „Boema”, cu final măiestrit în arie – și Liliana Mattei Ciucă – lirică Azucena în „Trubadurul”, misterioasă și tăioasă Ulrica în „Bal mascat”, cu sopranele Iulia Isaev – exponentă de voce velurată și lectură sensibilă, emoționantă în aria „Un bel dì vedremo” din „M-

me Butterfly”, al cărei prim atac de sunet a frizat sublimul – și Irina Iordăchescu – de mare expresivitate, cu final răscolitor în „Tu che di gel sei cinta” din „Turandot”.

O plăcută surpriză a fost interpretarea ariei lui Lenski din „Evgheni Oneghin” de către tenorul Liviu Indricău, sonor și poetic, în timp ce baritonul Iordache Basalic și-a expus experiența și verva de adresare în cavatina lui Figaro din „Bărbierul din Sevilla”.

De la Viena a sosit tenorul Alexandru Badea, artist ce știe să captiveze publicul, fie prin verismul debordant indus scenei „Viva il vino spumeggiante” din „Cavalleria rusticana”, fie prin dăruirea din duetul „Parigi, o cara” din „Traviata”, alături de soprana Nino Machaidze.

Silvia Sorina Munteanu, soprană verdiană prin excelență, minunată Aida în duetul cu Amneris, a impresionat prin strălucirea glasului, culminația somptuoasă cu Do natural acut și cantabilitatea dominată de finalul cu lanțuri de pianissime. Parteneră i-a fost mezzosoprana Ildikó Komlósi, artistă de mare impact dramatic, pe lângă insinuările viclene alăturând expresii grandioase („Figlia de' Faraoni”), explozive („Trema, vil schiava!”) sau expunere dintr-o singură respirație a dificilei ultime fraze, amenințător rostită.

Ildikó Komlósi a mai fost senzuală Dalila în aria „Mon coeur s'ouvre à ta voix” din „Samson și Dalila”, cu frumoasă linie de cant și Si bemol acut pătrunzător, ca și focoasă, provocatoare Carmen din opera omonimă, în Habanera.

Pentru Nino Machaidze, redările cu „Glanz” au reprezentat comandamentul suprem, asociat trăirii pucciniene intense (ariile „O mio babbino caro” din „Gianni Schicchi” și „Sì, mi chiamano Mimì” din „Boema”), dar și unui antren plin de finețe și expansivitate în aria „Je veux vivre” din „Romeo și Julieta”, încheiată cu o acută glorioasă.

Cu glas clocotitor, tenorul Vladimir Galouzin a etalat un dramatism înnăscut, sprijinit pe culoarea întunecată a sonorităților de voce și pe atacurile fulminante ale notelor înalte. A cântat ariile „Vesti la giubba” din „Paiațe” și „Nessun dorma” din „Turandot”, cea de-a doua încheiată cu un Si natural acut de lungime infinită, dominator, puternic rezonant în... candelabrul sălii și în urechile auditoriului. Dar Galouzin nu putea să nu fie și arhetipal Otello în duetul „Era la notte”, alături de Ambrogio Maestri, Iago. Masivitatea glasului și tumultul interior au venit în contrapondere cu infiltrările aluziv-șirete ale baritonului, făcute prin mezzevoci de subtil impact.

De fapt, Ambrogio Maestri se dovedise deja, așa cum îl știam, un vocalist și un interpret de mare complexitate, punându-și glasul de largi dimensiuni, tunător, extins omogen pe tot ambitusul, în slujba unui rafinament de mare calitate. A cântat în registru comic cavatina lui Dulcamara „Udite, udite, o rustici” din „Elixirul dragostei” și monologul „L'Onore! Ladri!” din „Falstaff”, ambele cu un extraordinar simț al detaliului, în care cuvântul a capătat sensuri și culori de extremă varietate, într-o minuțiozitate a adresării ce a susținut eficient dramaturgia. Memorabile tălmăciri de profundă cultură stilistică, în rostiri de impecabilă dicțiune! Maestri a mai interpretat „Te Deum”-ul din „Tosca”, într-o lectură măreață, ce a îmbinat bigotismul cu furia și perfidia personajului Scarpia.

Irina Iordăchescu

Ambrogio Maestri

Iulia Isaev

Liliana Mattei Ciucă,
Marcello Mottadelli

Nino Machaidze,
Alexandru Badea

Oana Andra

Silvia Sorina Munteanu,
Ildiko Komlosi

Vladimir Galouzine,
Ambrogio Maestri

Final

Nelipsitul „Brindisi” din „Traviata” a încheiat seara, cu participarea tuturor celor de pe afiş, în valuri de flori şi cupe de şampanie.

Ovații şi urale au însoţit aplauzele la aproape toate secvenţele programului, într-o atmosferă „ca de stadion”, cum de mult nu s-a mai întâlnit în sala Operei bucureştene. Publicul a fost fericit că alături de preţuiţii artişti români a putut să asculte „live” câţiva importanţi interpreţi străini pe care îi cunoştea doar din înregistrări audio-video, să-i aprecieze prin contact sonor direct. O şansă.

Cele câteva momente orchestrale şi corale s-au remarcat sub bagheta lui Marcello Mottadelli, cu specificări pentru uvertura „Vecerniile siciliene”, Intermezzo din opera „Guglielmo Ratcliff” şi extrasele din tabloul final al actului secund din „Aida”. Efectiv înălţător a sunat corul „Va, pensiero” din „Nabucco”, într-un sotto-voce moale şi catifelat. Din unghi agogic, Mottadelli a demonstrat că este un foarte bun stăpân al tempourilor juste, evidente la fiecare pagină.

Accentuând spiritul critic, trebuie notat că inerente minusuri – absolut sporadice – au existat, dar nu au afectat splendoarea întregului. Mă gândesc la imperfecţiunile partidei de alămuri, punctuale în introducerea la corul din „Carmen” sau la marşul triumfal din „Aida”, la deficienţele de pronunţie în limba franceză (ariile din „Samson şi Dalila” sau „Carmen”), la o susţinere

insuficientă de sunet în Ceaikovski, la unele sonorități prea vibrante, provenite din semne de uzură vocală incipientă, chiar prematură.

Gala extraordinară de balet...

...a urmat la 48 de ore după cea de operă, cu participări de mare valoare, soliștilor și ansamblului Operei Naționale București adăugându-li-se balerini de la The Royal Ballet Londra, Ballet Nacional de España, Teatro alla Scala, Wiener Staatsballett, Opéra National de Paris, New York City Ballet, în coregrafii semnate Petipa, Balanchine, Millepied, Béjart, Zanella, Legris, Vilán etc. Acompaniamentul a revenit Orchestrei Operei Naționale București dirijată de Pietro Salvaggio, iar regia și conceptul artistic au aparținut aceluiași Renato Zanella. Unele piese au avut drept suport audio înregistrări pe CD sau susținerea pianistică a Luminiței Berariu.

Succesul serii a fost uriaș, consfințit de o încheiere festivă cu ploaie de steluțe aurii pe scenă și în sală.

Prin cele două gale, deschiderea stagiunii 2016-17 a Operei Naționale București a fost triumfală, descuind poarta către un viitor strălucit, ce așteaptă concretizări pe măsură, prin programările anticipative, structurarea spectacolelor, distribuirile bine cumpănite, premierele susținute de o modernă politică de marketing și, îndeosebi, prin sporirea calității tuturor compartimentelor artistice, la nivelul arătat de gale.